13/03/2022

Η Κυριακή της Ορθοδοξίας

/ Ορθόδοξες Προβολές

Την Α’ Κυριακή των νηστειών εορτάζουμε την Κυριακή της Ορθοδοξίας, δηλαδή την εορτή της αναστηλώσεως των αγίων εικόνων, όπου η Εκκλησία μας για ακόμη μια φορά με τη χάρη του Θεού νίκησε την αίρεση της Εικονομαχίας και διαφύλαξε με πάσαν ακρίβεια απαραχάρακτη και απαρασάλευτη την πίστη και την παράδοση των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, όπως αυτή διαφυλάχθηκε διά μέσου των αιώνων.

Η πίστη αυτή έχει ως αποτέλεσμα τη θεραπεία του ανθρώπου, τη σωτηρία του ανθρώπου και τη θέωσή του. Η προσκύνηση των αγίων εικόνων μαρτυρεί ότι εμείς ομολογούμε πως ο Θεός έγινε άνθρωπος περίγραπτος, εσαρκώθη αληθινά ο Λόγος του Θεού και έγινε άνθρωπος, αλλά και ο άνθρωπος γίνεται αληθινά τέκνον του Θεού και σκεύος του Αγίου Πνεύματος και ναός του Θεού και μέλος του Χριστού. Προσκυνούμε τις αγίες εικόνες των Αγίων και τα άγια λείψανά τους, αφού κατοίκησε μέσα σ’ αυτούς ο Θεός. Γιορτάζουμε, λοιπόν, την αναστήλωση των αγίων εικόνων και έχουμε και το ευλογημένο έθος να τις λιτανεύουμε, να τιμούμε και να ασπαζόμεθα τις εικόνες του Χριστού και της Παναγίας και των Αγίων της Εκκλησίας. Επειδή ακριβώς περί εικόνων είναι ο λόγος, ας θυμηθούμε και την

κατεξοχήν εικόνα, την εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο. Ο πρώτος ο οποίος έκανε εικόνα και μάλιστα εικόνα του εαυτού του μέσα στον Παράδεισο ήταν ο ίδιος ο Θεός. Και η εικόνα αυτή είναι ο ίδιος ο άνθρωπος. Είπε ο Θεός «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν» και πράγματι έγινε ο άνθρωπος εικόνα του Τριαδικού Θεού, εικόνα του Θεού του αοράτου. Αυτή την εικόνα του Θεού βλέπουμε. Ο άνθρωπος είναι το πιο ωραία και πιο όμορφο δημιούργημα του Θεού. Εάν ο Θεός μπορούσε να κάνει κάτι καλύτερο, θα τα έκανε. Το καλύτερο που έκανε είναι η εικόνα Του, ο άνθρωπος. Όμως αυτή η πανέμορφη εικόνα του Θεού, η οποία είχε μέσα της όλα τα χαρίσματα που της έδωσε ο Θεός κατά τη δημιουργία, δυστυχώς συνετρίβη, έσπασε, αφού κατάφερε ο διάβολος να τη συντρίψει.

Η Εικονομαχία δεν ήταν ένα φαινόμενο του 7ου αιώνα μ.Χ. Η εικονομαχία άρχισε από τότε που εμφανίστηκε ο άνθρωπος. Ο διάβολος κίνησε πόλεμο κατά της εικόνας του Θεού, κατά του ανθρώπου και κατάφερε να τη συντρίψει, να πέσει ο άνθρωπος στον θάνατο, στην αμαρτία, να διαστραφεί αυτή η πανέμορφη εικόνα και πλέον να μην είναι δημιούργημα το οποίο μαρτυρεί την ομορφιά του Θεού, αλλά η ωραία εκείνη εικόνα να γίνει άσχημη και γεμάτη πάθη και αμαρτίες. Έτσι έχασε το κάλλος εκείνης της πρώτης ομορφιάς που είχε. Όμως ο Θεός δεν ήθελε να βλέπει αυτή την εικόνα του μέσα στη δυστυχία, δεν ήθελε να βλέπει τη δική του εικόνα, που την έπλασε με τόση αγάπη και φροντίδα, να χάνεται μέσα στη δυστυχία της πτώσης και της αμαρτίας. Έτσι γίνεται ο ίδιος άνθρωπος και ξαναπλάθει την εικόνα αυτή στον εαυτό Του πλέον και γίνεται ο νέος Αδάμ, ο καινός άνθρωπος, αντί του παλαιού ανθρώπου, και γίνεται αυτός το πρότυπο της δικής μας σωτηρίας. Και για να μας βοηθήσει ακριβώς να ξαναβρούμε την ομορφιά μας και το κάλλος της δημιουργίας, όπως βγήκαμε από τα χέρια Του, δημιουργεί την Εκκλησία Του και μέσα στην εκκλησία δίνει πρωτίστως τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Έργο του Αγίου Πνεύματος είναι η ανακαίνιση της φθαρείσας φύσης του ανθρώπου και η αναγέννησή του. Η αναγέννηση αυτή έρχεται μέσα από δυό παράγοντες. Ο πρώτος είναι η χάρη του Αγίου Πνεύματος και ο δεύτερος η ελευθερία του ανθρώπου. Έτσι, λοιπόν, ο Θεός αναπλάθει τον άνθρωπο. Και μας αναπλάθει πρωτίστως με το μυστήριο του Αγίου Πνεύματος. Όταν βαπτιζόμαστε επιτελείται το μεγάλο μυστήριο της αναπλάσεως του ανθρώπου και έτσι απεκδύεται τον παλαιόν άνθρωπον και ενδύεται τον Χριστό, τον καινό άνθρωπο. Στη συνέχεια με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που μας δίνεται δια του Αγίου Χαρίσματος ενεργοποιείται πλέον και λαμβάνει δύναμη ο άνθρωπος, ώστε αυτά τα χαρίσματα τα οποία πήρε με το Βάπτισμα και το Χρίσμα του να τα ενεργοποιήσει, για να δώσουν πνευματικό καρπό, να τον θεώσουν και να τον αγιάσουν. Από πλευράς του Θεού έχουν γίνει τα πάντα τέλεια και θεοπρεπώς. Ο Θεός έκανε τη σωτηρία του ανθρώπου και την ετελείωσε και πλέον παραμένει σε

μας πώς θα οικειοποιηθούμε αυτές τις δωρεές του Θεού. Κάθε άνθρωπος βαπτιζόμενος εις το όνομα της Αγίας Τριάδας εν τη Εκκλησία και δια της Εκκλησίας και χριόμενος με το πνεύμα το Άγιο είναι πλέον αναγεννημένος εν Χριστώ άνθρωπος, ο οποίος μπορεί πλέον να βαδίσει και να ενεργοποιήσει μέσα του όλα τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός. Έτσι, λοιπόν βαπτιζόμαστε όλοι μας με τη χάρη του Θεού. Δεν έχει σημασία αν είμαστε νήπια όταν βαπτιζόμαστε, γιατί το βάπτισμα δεν είναι αποτέλεσμα της δικής μας βουλήσεως και της δικής μας νοήσεως, αλλά είναι αποτέλεσμα και ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Εκείνο το οποίο θα γίνει στη συνέχεια είναι εκείνο που χρειάζεται τη δική μας προαίρεση και συγκατάθεση. Κατά την ώρα του Βαπτίσματος δεν υπάρχει χάρισμα που να μην το δίνει ο Θεός. Αναγεννά εξ ολοκλήρου τον άνθρωπο και τον αναπλάθει και τον κάνει όντως ενδεδυμένο τον Χριστό. Ξεκινούμε, λοιπόν, αυτόν τον αγώνα μας και επειδή ο Θεός δε λειτουργεί μαγικά ούτε καταργεί την ελευθερία του ανθρώπου, γι’ αυτό και χρειάζεται η δική μας ελευθερία να συνεργαστεί με τη χάρη του Θεού.

Ο Αγώνας ο πνευματικός που κάνουμε από τότε που συνειδητοποιούμε τον εαυτό μας μέσα στην πορεία της ζωής μας ολόκληρης, είναι ακριβώς πώς θα ενεργοποιήσουμε αυτά τα χαρίσματα που λάβαμε στο Βάπτισμά μας και βέβαια που έχουμε από τη δημιουργία μας, αφού είμαστε τραυματισμένοι και αιχμαλωτισμένοι στην αμαρτία γι’ αυτό χρειάζεται το Βάπτισμά μας, γι’ αυτό ο Χριστός ήταν κατηγορηματικός: «πας ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται», διότι το Βάπτισμα είναι απαραίτητο μαζί με την πίστη, για να σωθεί ο άνθρωπος, αφού χωρίς αυτό ο άνθρωπος δεν μπορεί να αναγεννηθεί. Έτσι αρχίζει ο αγώνας και αυτός είναι ο αγώνας της εικονομαχίας. Είναι αγώνας του σατανά, της αμαρτίας του περιβάλλοντός μας, του εαυτού μας κατά της εικόνας του Θεού, κατά της εικόνας που φέρουμε μέσα μας. Πώς θα συντρίψει ο διάβολος την εικόνα του Θεού που έχουμε και από τη φύση μας και από το Άγιο Βάπτισμά μας; Η αμαρτία είναι η συντριβή της εικόνας, είναι αυτή που σπιλώνει την εικόνα και τη λερώνει, που κάνει τον άνθρωπο να είναι διασπασμένος και να μη λειτουργεί φυσιολογικά όπως τον έπλασε ο Θεός. Η αμαρτία είναι κυρίως αιχμαλωσία, στοχεύει κατευθείαν στην ελευθερία μας και τη σκοτώνει, γι’ αυτό είναι προσβολή κατά του Θεού και κατά του ανθρώπου. Ο άνθρωπος ο οποίος υπόκειται στην αμαρτία δεν έχει ελευθερία., δεν είναι ελεύθερος άνθρωπος. Σε κάθε πράγμα που είμαστε ηττημένοι στην αμαρτία εκεί είμαστε και δούλοι της αμαρτίας. Στη συνέχεια η αγάπη μας που είχαμε ως πλασθέντες, κατ΄εικόνα Θεού άνθρωποι, που ήταν στραμμένη στον Θεό και δια του Θεού, εις τον κόσμο και εις την κτίση και εις τους συνανθρώπους μας, γίνεται εμπαθής αγάπη, ειδωλική και διεφθαρμένη. Εις μεν την κτίση γίνεται ειδωλολατρία εις δε τα πάθη γίνεται φιληδονία, φιλοδοξία και φιλαργυρία. Ο άνθρωπος, που ήταν τόσο όμορφος όπως τον έπλασε ο Θεός και ελεύθερος κατεξοχήν, είναι πλέον δούλος και αιχμαλωτισμένος μέσα

σ΄αυτά τα δεσμά. Ενώ είμαστε βαπτισμένοι και σφραγισμένοι με το Πνεύμα το Άγιο, έχουμε μέσα μας όλα τα σπέρματα της ομορφιάς του Θεού, εντούτοις αναμένεται η δική μας συνεργασία, για να ενεργοποιηθούν όλα αυτά τα σπέρματα. Πώς μπορεί ο άνθρωπος αυτή την εικόνα του Θεού να την αναπλάσει και να δει στον εαυτό του πόση ομορφιά έχει η φύση του, η δημιουργία του. Γιατί έχει τόση σημασία αυτός ο αγώνας ο πνευματικός που κάνει στην Εκκλησία, αφού ξέρουμε ότι ο σκοπός του αγώνα είναι να αναπλάσουμε την εικόνα του Θεού που έχει συντριβεί. Η Εκκλησία ιδιαίτερα αυτή την περίοδο ενεργοποιεί όλη αυτή τη δυναμική της, για να μας βοηθήσει να φέρουμε εις πέρας ο καθένας μας τον προσωπικό του αγώνα και σκοπό. Έχει όπλα πνευματικά και φάρμακα η Εκκλησία, γιατί είναι ιατρείο πνευματικό, που ξέρει πώς θα διώξει την αρρώστια από το σώμα και την ψυχή του ανθρώπου και ξέρει πώς θα δώσει την υγεία στον άνθρωπο. Έτσι η νηστεία, η προσευχή, η αγρυπνία, η ελεημοσύνη, η εξομολόγηση, η μετοχή στα Μυστήρια, η Θεία Ευχαριστία, όλα όσα προσφέρει η Εκκλησία είναι τα αναιρετικά φάρμακα της κακίας, τα οποία μέσα στο είναι του ανθρώπου φέρουν το σωστό αποτέλεσμα.

Η παρουσία του Θεού στην Εκκλησία μας ξαναπλάθει την εικόνα μας και γινόμαστε πράγματι όπως μας έπλασε ο Θεός, εικόνα και ομοίωση Θεού. Και αυτό γίνεται όταν ο άνθρωπος μπει μέσα στον χώρο της χάριτος και αυτός που το πετυχαίνει είναι αυτός που βρίσκει το κλειδί να μπει στη Βασιλεία των ουρανών, ο άνθρωπος που έμαθε τη μετάνοια, που μπορεί να αλλάξει νοοτροπία και να ταπεινώσει τον εαυτό του. Αυτή την εικόνα του Θεού ας έχουμε μπροστά μας και ας αγωνιστούμε κατά της εικονομαχίας του διαβόλου, που θέλει να σπάσει την εικόνα του Θεού, που ενδυθήκαμε με το Άγιο Βάπτισμά μας.

Μητροπολίτης Λεμεσού κ. Αθανάσιος

Πηγή: Περιοδικό «Παράκληση» της Ιεράς Μητροπόλεως Λεμεσού (Κύπρος).